

wiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 294).

§ 21. 1. Z rachunku powinna być potrącona część lub całość udzielonej zaliczki stosownie do postanowień umowy.

2. Jeżeli strony zastrzegły w umowie, że zaliczki będą potrącone stopniowo w miarę przedstawiania do zapłaty kolejnych rachunków za częściowe wykonanie świadczeń umownych, potrącenie nie będzie mogło wynosić mniej niż 20% sumy rachunku, z tym, że całkowite potrącenie zaliczki udzielonej wykonawcy powinno nastąpić przed wypłaceniem mu jego ostatniej należności z tytułu umowy.

3. Również z rachunku powinny być w miarę potrzeby potrącone stwierdzone nadpłaty przy poprzednich rachunkach lub wyniki z rozrachunków z tym samym wykonawcą z tytułu innych zawartych z nim umów, jako też kwoty, potrzebne na uzupełnienie zabezpieczenia umownego, na sumy gwarancyjne lub na odszkodowania umowne.

4. Należy również potrącić z rachunku wykonawcy sumy, które zostały zajęte w trybie egzekucji administracyjnej lub sądowej skierowanej do przypadających mu wierzytelności.

5. Tryb potrąceń z rachunków wykonawców z § 8 rozporządzenia regulują odrębne przepisy.

§ 22. 1. W przypadku zalegania z wypłatą należności pracowniczych zamawiający, jeżeli to zastrzegł w umowie, ma prawo, w razie wystąpienia zainteresowanych pracowników za pośrednictwem związków zawodowych, do wypłacenia na rachunek wykonawcy w porozumieniu z właściwym inspektorem pracy — zaległych należności pracowniczych po uprzednim powiadomieniu o tym wykonawcy.

2. Wypłacona suma podlega potrąceniu z należności wykonawcy z tytułu wykonanych przez niego świadczeń.

3. Przepisy powyższe nie mają zastosowania do należności wykonawców z § 8 rozporządzenia.

§ 23. 1. Zamawiającemu przysługuje prawo do zatrzymania części lub całości należnej wykonawcy sumy w przypadkach, gdy powstają wątpliwości co do wystarczalności sum, złożonych tytułem zabezpieczeń na pokrycie wymaganych od niego odszkodowań i innych należności, związanych z umową.

2. Zatrzymanie wypłaty należności dla wykonawców z § 8 rozporządzenia normują osobne przepisy.

§ 24. Wykonawcy przysługuje w przypadkach zatrzymania wypłaty prawo odwołania się do władz przełożonych lub nadzorczych organu, który zarządził zatrzymanie wypłaty.

§ 25. 1. Zamawiający może przedłużyć termin wykonania umowy bez policzenia odszkodowania umownego za zwłokę lub umorzyć wymierzone już odszkodowanie jedynie w przypadkach, gdy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyny niezawinionej przez wykonawcę, albo jeżeli zamawiający nie poniosł konkretnej szkody wskutek niedotrzymania terminu.

2. O każdym przypadku zamierzonego przedłużenia terminu wykonania umowy bez pobierania odszkodowania umownego za zwłokę, bądź umorzenia wymierzonego już odszkodowania, zamawiający powinien uprzednio zawiadomić organa kontroli wewnętrznej.

3. Organom kontroli wewnętrznej w przypadkach objętych ust. 1 przysługuje prawo zgłoszenia sprzeciwu z mocą wstrzymującą. W razie nieotrzymania sprzeciwu w ciągu 14 dni od daty wysłania zawiadomienia, zamawiający może uważać, że organa kontroli wewnętrznej z prawa do wniesienia sprzeciwu nie skorzystały.

4. W razie otrzymania sprzeciwu choćby po upływie 14 dni, lecz przed wysłaniem do wykonawcy decyzji o przedłużeniu terminu, zamawiający powinien przedstawić akta sprawy z odpowiednim wnioskiem do decyzji władzy nadzornej.

§ 26. Szczegółowe postanowienia dotyczące odbioru robót budowlanych i montażowych i trybu rozliczeń za wykonanie tych robót zawierają osobne przepisy.

§ 27. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER KOMUNIKACJI

J. Rabanowski

1576.

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 30 października 1950 r.

w sprawie wadliwych, zabezpieczeń umownych i zaliczek.

Na podstawie §§ 26, 57 ust. 2 i 58 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie do-

staw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość wadliwych powinna wynosić:

a) przy przetargach na roboty budowlane i montażowe — 2%,

b) w innych przypadkach oferowanego świadczenia — 5%.

§ 2. 1. Zabezpieczenie należytego wykonania umowy wynosić powinno najmniej 5% wartości umowy.

2. Raty gwarancyjne zastrzegane w umowach o wykonanie robót budowlanych i montażowych powinny wynosić nie mniej niż 5% sumy przypadającej do wypłaty z rachunków przejściowych.

3. Zamawiający może zwolnić wykonawcę od obowiązku złożenia zabezpieczenia umownego w następujących przypadkach:

a) gdy wartość umowy nie przekracza 3.000 zł,

b) gdy wartość umowy nie przekracza 30.000 zł, a przedmiot umowy dotyczy świadczenia rzeczy ruchomych, które mają być niezwłocznie dostarczone.

§ 3. 1. Zaliczka może być udzielona w następujących przypadkach:

a) jeżeli bez zaliczki żaden wykonawca nie podejmuje się wykonać zamówienia,

b) jeżeli w razie udzielenia zaliczki zamawiający może uzyskać korzystniejsze warunki wykonania zamówienia.

2. Wysokość zaliczki nie może przekroczyć 25% wartości zamówienia.

3. Zaliczki nie udziela się w przypadku, gdy świadczenie jest wykonywane przy użyciu podstawowych surowców lub materiałów należących do zamawiającego.

§ 4. Od obowiązków składania wadliwych, zabezpieczeń umownych oraz zabezpieczenia udzielonych zaliczek mogą być zwolnione przez zamawiającego osoby wykonujące na jego rzecz świadczenia osobiście.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER KOMUNIKACJI

J. Rabanowski

1577.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 30 sierpnia 1950 r.

w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Odlewnictwa.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o tworzeniu Głównych Instytutów Naukowo-Badawczych Przemysłu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388) zarządza się, co następuje:

§ 1. Główny Instytut Metalurgii i Odlewnictwa, utworzony zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. znak OGIP. 1506/66 działać będzie nadal pod nazwą: „Główny Instytut Odlewnictwa”, zwany w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „Głównym Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Głównego Instytutu jest m. Kraków.

§ 3. Zadaniem Głównego Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji w dziedzinie odlewnictwa.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad Głównym Instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Władzami Głównego Instytutu są: Dyrektor Naczelny i Rada Naukowa.

§ 6. 1. Główny Instytut prowadzi i reprezentuje Dyrektor Naczelny samodzielnie.

2. Dyrektor Naczelny zarządza Głównym Instytutem przy pomocy podległych mu dwóch zastępców.

3. Dyrektora Naczelnego i jego zastępców powołuje i zwalnia Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Do ważności zobowiązań, zaciąganych przez Główny Instytut, wymagane jest współdziałanie:

1) Dyrektora Naczelnego łącznie z zastępcą Dyrektora Naczelnego, lub

2) dwóch zastępców Dyrektora Naczelnego łącznie w powierzonym im zakresie pracy.

§ 8. Organem nadzorującym działalność Głównego Instytutu jest Rada Naukowa, której skład, czas trwania kadencji oraz szczegółowy sposób działania określi statut Głównego Instytutu.

§ 9. Dochody i wydatki Głównego Instytutu objęte są budżetem Państwa.

§ 10. 1. Przekazaniu na rzecz Głównego Instytutu ulega majątek Skarbu Państwa, oznaczony przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego zarządzi protokółarne przekazanie Głównemu Instytutowi przydzielonego majątku nieruchomości w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

3. Zakres odpowiedzialności Głównego Instytutu za zobowiązania, zaciągnięte przez Główny Instytut Metalurgii i Odlewnictwa, określi Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Szczegółową organizację i zakres działania Głównego Instytutu ustali statut, nadany przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 12. 1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1950 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 kwietnia 1948 r. znak OGIP. 1506/66 w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Metalurgii i Odlewnictwa.

KIEROWNIK MINISTERSTWA
PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

K. Żemaitis

1578.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 30 sierpnia 1950 r.

w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Metalurgii im. Stanisława Staszica.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o tworzeniu Głównych Instytutów Naukowo-Badawczych Przemysłu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydziela się z Głównego Instytutu Metalurgii i Odlewnictwa instytut specjalny pod nazwą „Instytut Metalurgii” i przekształca się go w „Główny Instytut Metalurgii im. Stanisława Staszica”, zwany w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „Głównym Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Głównego Instytutu jest m. Gliwice.

§ 3. Zadaniem Głównego Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych, mających na celu rozwój produkcji w dziedzinie metalurgii żelaza i metali nieżelaznych.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad Głównym Instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Władzami Głównego Instytutu są: Dyrektor Naczelny i Rada Naukowa.

§ 6. 1. Główny Instytut prowadzi i reprezentuje Dyrektor Naczelny samodzielnie.

2. Dyrektor Naczelny zarządza Głównym Instytutem przy pomocy podległych mu dwóch zastępców.

3. Dyrektora Naczelnego i jego zastępców powołuje i zwalnia Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Do ważności zobowiązań, zaciąganych przez Główny Instytut, wymagane jest współdziałanie:

1) Dyrektora Naczelnego łącznie z zastępcą Dyrektora Naczelnego, lub

2) dwóch zastępców Dyrektora Naczelnego łącznie w powierzonym im zakresie pracy.

§ 8. Organem nadzorującym działalność Głównego Instytutu jest Rada Naukowa, której skład, czas trwania kadencji oraz szczegółowy sposób działania określi statut Głównego Instytutu.

§ 9. Dochody i wydatki Głównego Instytutu objęte są budżetem Państwa.

§ 10. 1. Przekazaniu na rzecz Głównego Instytutu ulega majątek Skarbu Państwa, oznaczony przez Ministra Przemysłu Ciężkiego.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego zarządzi protokółarne przekazanie Głównemu Instytutowi przydzielonego majątku nieruchomości w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

3. Zakres odpowiedzialności Głównego Instytutu za zobowiązania, zaciągnięte uprzednio przez Główny Instytut Metalurgii i Odlewnictwa, określi Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Szczegółową organizację i zakres działania Głównego Instytutu ustali statut, nadany przez Ministra Przemysłu Ciężkiego, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 12. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1950 r.

KIEROWNIK MINISTERSTWA
PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

K. Żemaitis

1579.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 25 listopada 1950 r.

dotyczące zmiany zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 28 lutego 1950 r. w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwami.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) i art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 28 lutego 1950 r. w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego, nad przedsiębiorstwami (Monitor Polski Nr A-27, poz. 325) zmienia się treść pkt. c) który otrzymuje brzmienie następujące:

„c) Tadeusz Królikiewicz — Przemysł Drzewny w Mielcu — który powierza się Państwowym Przedsiębiorstwom Budowlanym — Zjednoczenie Krakowskie”.

§ 2. Zarządzenie niniejsze jest natychmiast wykonalne.

MINISTER PRZEMYSŁU LEKKIEGO

E. Stawiński

1580.

ORZECZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 7 listopada 1950 r.

w sprawie przejęcia przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 pkt. a) i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 212),

orzeka się:

Na własność Państwa zostaje przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwo firmy: Warszawska Fabryka Dźwigów Sp. Akc. Groniowski i S-ka w Warszawie, ul. Emilii Plater 10.

Przedsiębiorstwo to umieszczone zostało w wykazie przedsiębiorstw, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej m. st. Warszawy z 1950 r. Nr 15, poz. 85, na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw i co do przedsiębiorstwa tego nie zostały zgłoszone prawa lub zarzuty w terminie, określonym w § 28 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. wraz z późniejszymi zmianami.

Przedsiębiorstwo wyżej wymienione ulega przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomością i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań, z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań, mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

KIEROWNIK MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

w/z St. Pietrusiewicz